

ИНТЕРЕСНИ НЪЩА

— Гръцкият историк Мошопулос е открил за Тарагона, за която толкова много се писа през испанската война, една интересна подробност. Тарагона е родно място на Пилат Понтийски, който бѣ върховенъ съдия въ Иудея и издаде смъртна присъда срещу Исуса Христа.

— Единъ търговецъ отъ Сату Мару, Трансилвания, получилъ преди нѣколко дни пощенска карта, изпратена на 13 декемврий 1876 година. Тази карта е пустната въ Букурещъ, въ една пощенска кутия, още преди 60 год. Била адресирана до дѣдото на търговеца. Пощенската карта е предадена на пощенския музей въ Букурещъ. Не могло да се установи къде е задържана толкова време и какъ едва сега е намѣрена и предадена.

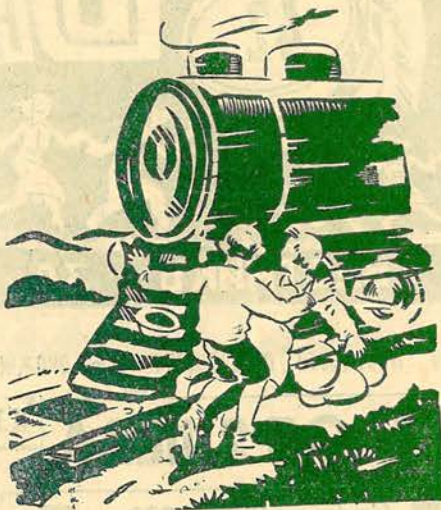
— Г. С. Коуелъ отъ Аделаида, Южна Австралия, отишелъ преди нѣколко дни на ловъ за риба съ вждица. Когато последенъ пѣтъ хвърлилъ вждицата, усѣтилъ, че нѣкоя голѣма риба се е уловила, защото почнала силно да тегли вждицата. Коуелъ извикалъ свои другари въ помощъ и, заедно съ тѣхъ, изтеглилъ на брѣга една бѣла акула, тежка 600 кгр.

— Една американска научна експедиция, въ която влизатъ и нѣколко професори, предприела дълги изследвания отъ нѣколко месеци въ полуостровъ Аляска. При завръщането имъ въ Ню Йоркъ, единъ отъ членоветъ на експедицията заявилъ, че на единъ отъ планинскитѣ склонове въ Северна Аляска открили глетчеръ, който е най-голѣмъ въ свѣта. Има дължина надъ 400 километра.

НАБАВЕТЕ СИ НЕПРЕМЕННО:
„СМѢХЪ И ЗЛЪЧЪ“ — сборникъ за вечеринки, утра и забави, въ който участвуватъ 30 хумористи. 120 стр.—10 лв. Суми пращайте на адресъ: Люб. Христовъ, ул. „Фр. Нансенъ“ № 47 — София.
 Препоръчваме сборника!

Пазн се отъ влака!

— Не пресичай линията, кждето и да било, а минавай по опредѣленитѣ за това мѣста!

ГАТАНКИ

Въвъ нашитѣ народни приказки тѣ вѣчно ходятъ двама. Той вѣчно е измамениятъ, макаръ че страхъ на всѣкиго задава. А тя — хитрица и лукава на болна се преструва. Нали си е такава? Макаръ че той, пребитъ отъ бой, на грѣбъ я носи, пѣкъ тя се подиграва: — „Боленъ здравъ носи“. Кои сж, отгадайте?

Санда Йовчева

— Прати си адреса за „Адресника на „Барабанче“!

Врабчо размишлява...

Топло слънце вече весело напече и на баба зима скжса то килима... Съ ароматъ чудесенъ и съсъ птича пѣсенъ пълни се простора. А покрай обора Врабчо веселъ вика, вика чурулика: — Чикъ-чирикъ, чикъ-чирикъ, днеска празникъ е великъ: Зима дотеглива вече си отива, а врабцитѣ сиви всички пакъ сж живи. Нѣма да тжгува, нито ще гладува вече моя родъ пернатъ въ тоя топълъ Божи свѣтъ, а храна въ полето ще яде туй лѣто... Врабчо веселъ вика, пѣе, чурулика: — Дето съмъ гладувалъ и съмъ се страхувалъ въ тая зима люта, съ студъ и гладъ прочута за менъ и рода пернатъ ний да не измремъ отъ гладъ. Азъ едно сега разбрахъ, че ще трѣбва, тѣй, безъ страхъ, самъ да свикамъ на конгресъ, незабавно, още днесъ, всичкитѣ врабчета отъ села, градчета. И въпросъ ще сложа важенъ: какъ ще можемъ да направимъ, щото, леко намъ теглото зиме да ни става... До катъ размишлява Врабчо за рода пернатъ, — леко, леко изотзадъ, нашта котарана, лакомо го хвана съ остритѣ си лапи и го тя на лапа

В. Н. Марчевск

(Продължение отъ 1 стр.)

шилъ школа за крадци съ отличие и че нѣма да се оставя да ме излъже нѣкакъвъ козелъ!

Думитѣ „нѣкакъвъ козелъ“ разсърдиха Йовишъ, той наведе рогата си и се хвърли напредъ. Но Кумчо Лисчо бѣше предпазливъ крадецъ, врѣлъ и кипѣлъ въ борби. Той отскочи на страна, взе стола, който стоеше въ жгѣла и го преплете между рогата на Йовишъ, като го дърпаше по стаята и пѣше съ фалшивъ гласъ:

Когато съмъ бѣсенъ, съмъ цѣла стихия.

Следъ малко ще станешъ рога и пихтия.

Следъ това отвори тайния капакъ на пода и събори своя затворникъ въ влажния зимникъ.

Йовишъ трѣгна пипнешкомъ изъ тъмнината и въ единъ жгѣлъ на своя затворъ намѣри свързанъ пакетъ. Каква бѣше изненадата му, когато отъ пакета се измъкна пѣтелътъ Юрай. Йовишъ го освободи отъ вървитѣ и се опита съ главата си да повдигне капакъ. Следъ дълго усилие най-после отвори и двамата затворници излѣзоха навънъ и съ радостно блѣнене и кукуригане се измъкнаха презъ отворената врата на скривалището на крадеца.

Кумчо Лисчо седѣше на прага и си точеше ножа. Когато видѣ какъ козелътъ и пѣтелътъ изхвъркнаха отъ вратата, изплаши се, че ще го убиятъ, изпусна ножа и започна да бѣга.

— Дръжъ го! — извика Йовишъ, комуто се върна куража, когато видѣ какъ бѣга страшния горски крадецъ. Той се хвърли върху него и го притисна съ рогата си.

— Пусни ме, — молѣше се Лисчо, нищо лошо нѣма да ти направя.

— Злосторникътъ трѣбва да се накаже, — каза козелътъ Йовишъ, — ще дойдешъ съ мене.

Ще не ще, Лисчо трѣбваше да върви съ козелътъ Йовишъ, докато дойдоха на мѣстото, гдето лесничетъ бѣше заложилъ капанъ за лисици.

— Тукъ ще си бутнешъ опашката, — заповѣда козелътъ Йовишъ на Кумчо Лисчо. Зжбитѣ на капана здраво улови опашката му, а козелътъ и пѣтелътъ се скриха въ храститѣ, за да видятъ какво ще стане. Отъ гората излѣзе съ пушка въ ржка лесничетъ. Лисчо започна тѣй да се дърпа, че откъсна опашката си и избѣга въ гората, като се кълнѣше люто да си отмъсти.

Лесничетъ отново постави капанъ хвърли лисичата опашка и си отиде. Козелътъ Йовишъ взе опашката двамата другари си отидоха въ кжш. На следния день въ „Пачи вечеренъ вестникъ“ се появи следното съобщение:

Залавянето на страшния разбойникъ

Героятъ детективъ козелътъ Йовишъ следъ страшна борба е успѣлъ да победи крадеца, който отъ известно време бѣше напасть за нашитѣ горци. Козелътъ Йовишъ е освободилъ отъ лапитѣ му любимия пѣвецъ пѣтелътъ Юрай и успѣлъ да вземе дълго опашка на Кумчо Лисчо като трофея. Съ този си подвигъ козелътъ Йовишъ спечели сърдцата на всички ни и за са името си въ редоветѣ на славни свѣтвени детективи.

— Какъ не ми онѣмъ езики, сърдѣше се кучето Азоръ, когато за славата на Йовишъ, — та предложихъ да отиде той да търси този загубенъ пѣтелъ Юрай! — И бавно, като иска да подчертае работата си, Азоръ рече скжса първата страница на вестника фотографията на Йовишъ въ срѣда